Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

27. dubna 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Migrující pracovníci — Sociální zabezpečení — Použitelné právní předpisy — Nařízení (EHS) č. 1408/71 — Článek 14 odst. 2 písm. a) — Nařízení (EHS) č. 574/72 — Článek 12a bod 1a — Dohoda mezi Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací — Zaměstnanci, kteří cestují — Pracovníci vyslaní do jiného členského státu — Švýcarská pobočka — Potvrzení E 101 — Důkazní hodnota“

Ve věci C-620/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Kasační soud, Francie) ze dne 6. listopadu 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 23. listopadu 2015, v řízení

A-Rosa Flussschiff GmbH

proti

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), právní nástupkyni Urssaf du Bas-Rhin,

Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), předsedkyně senátu, E. Regan, A. Arabadžev, C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. října 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za A-Rosa Flussschiff GmbH M. Schlingmannem, Rechtsanwalt,

— za Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale a d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), právní nástupkyni Urssaf du Bas-Rhin, J.-J. Gatineauem, avocat,

— za francouzskou vládu D. Colasem a C. David, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

— za belgickou vládu M. Jacobs, L. Van den Broeck a J. Van Holm, jako zmocněnkyněmi,

— za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

— za Irsko G. Hodge a E. Creedon, jakož i A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Donnellym, adviser,

— za kyperskou vládu N. Ioannou, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi D. Martinem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. ledna 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, a čl. 12a bodu 1a nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3) a ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005 (Úř. věst. 2005, L 117, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1408/71“ a „nařízení č. 574/72“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností A-Rosa Flussschiff GmbH (dále jen „A-Rosa“) na jedné straně a Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (URSSAF) d'Alsace (Unie pro výběr pojistného na sociální zabezpečení a rodinné přídavky Alsaska), právní nástupkyní Urssaf du Bas-Rhin (Francie), a Sozialversicherunganstalt des Kantons Graubünden (Fond sociálního zabezpečení v kantonu Graubünden, Švýcarsko, dále jen „švýcarský fond sociálního zabezpečení“) na straně druhé ve věci úpravy, kterou oznámila URSSAF společnosti A-Rosa, přijaté v souvislosti s nezaplacením pojistného do francouzského systému sociálního zabezpečení za období od 1. dubna 2005 do 30. září 2007.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení č. 1408/71

3 Články 13 až 17a nařízení č. 1408/71 byly obsaženy v hlavě II tohoto nařízení nadepsané „Určení použitelných právních předpisů“.

4 Článek 13 tohoto nařízení, jenž ve svém odstavci 1 zakotvil pravidlo, podle kterého osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají v zásadě pouze právním předpisům jediného členského státu, dále stanovil:

„2. S výhradou článků 14 až 17:

a) osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

[…]“

5 Článek 14 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zvláštní pravidla pro jiné osoby než námořníky vykonávající závislou činnost“, stanovil:

„Pravidlo uvedené v čl. 13 odst. 2 písm. a) se použije s výhradou těchto výjimek a zvláštností:

1) a) osoba zaměstnaná na území členského státu podnikem, pro nějž obvykle pracuje, která je vyslána tímto podnikem na území jiného členského státu, aby tam pro něj vykonala práci, nadále podléhá právním předpisům prvního členského státu za předpokladu, že očekávané trvání této práce nepřekračuje 12 měsíců a že není vyslána, aby nahradila jinou osobu, které skončila doba jejího vyslání;

[…]

2) Osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států podléhá právním předpisům určeným takto:
   a) osoba patřící mezi zaměstnance, jež cestují nebo létají, která je zaměstnancem podniku, jenž na cizí nebo na vlastní účet provozuje mezinárodní přepravu cestujících nebo zboží po železnici, silnici, ve vzduchu nebo po vnitrozemských vodních cestách a má sídlo nebo místo podnikání na území členského státu, podléhá právním předpisům posledně uvedeného státu, s těmito výjimkami:
      i) pokud má uvedený podnik pobočku nebo stálé zastoupení na území jiného členského státu, než je stát, ve kterém má sídlo nebo místo podnikání, podléhá osoba zaměstnaná touto pobočkou nebo stálým zastoupením právním předpisům členského státu, na jehož území se pobočka nebo stálé zastoupení nalézá;

[…]“

6 Článek 80 odst. 1 téhož nařízení stanovil:

„Při Komisi Evropských společenství se zřizuje Správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků (dále jen ‚správní komise‘), jež se skládá ze zástupců vlád všech členských států, kterým jsou podle potřeby nápomocni odborní poradci […]“

7 Podle čl. 81 písm. a) nařízení č. 1408/71 je správní komise pověřena zejména jednáním ve všech správních otázkách nebo otázkách výkladu vyplývajících z tohoto nařízení.

8 Článek 84a odst. 3 uvedeného nařízení stanovil:

„V případě potíží při výkladu nebo používání tohoto nařízení, které by mohly ohrozit práva osoby, na kterou se toto nařízení vztahuje, se instituce příslušného státu nebo státu pobytu dotyčné osoby obrátí na instituci dotčeného členského státu nebo instituce dotčených členských států. Pokud nelze během přiměřené doby najít řešení, mohou uvedené orgány požádat Správní komisi, aby zasáhla.“

9 Nařízení č. 1408/71 bylo od 1. května 2010 zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72).

Nařízení č. 574/72

10 Hlava III nařízení č. 574/72, nadepsaná „Provedení ustanovení nařízení o určení použitelných právních předpisů“, stanoví prováděcí pravidla k článkům 13 až 17 nařízení č. 1408/71.

11 Článek 12a bod 1a nařízení č. 574/72 konkrétně stanovil, že instituce určená příslušným orgánem členského státu, jehož právní předpisy byly v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 nadále použitelné, byla povinna vydat takzvané „potvrzení E 101“ o tom, že se na dotčeného pracovníka vztahují právní předpisy uvedeného členského státu.

12 Nařízení č. 574/72 bylo od 1. května 2010 zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2009, L 284, s. 1).

Rozhodnutí Správní komise č. 181 ze dne 13. prosince 2000

13 Správní komise přijala v souladu s čl. 81 písm. a) nařízení č. 1408/71 rozhodnutí č. 181 ze dne 13. prosince 2000 o výkladu čl. 14 odst. 1, čl. 14a odst. 1 a čl. 14b odst. 1 a 2 nařízení č. 1408/71 (*citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*) (Úř. věst. 2001, L 329, s. 73).

14 Bod 6 tohoto rozhodnutí stanoví, že „pokud je to možné, musí být formulář E 101 vydán před začátkem příslušného období; může být však vydán i během tohoto období, nebo dokonce i po jeho uplynutí a v tomto případě může mít zpětný účinek“.

15 Bod 7 uvedeného rozhodnutí zní takto:

„Povinnost spolupráce, na kterou odkazuje bod 5 písm. d) tohoto rozhodnutí ukládá rovněž

a) příslušné instituci vysílajícího státu řádně posoudit skutkový stav relevantní pro použití čl. 14 odst. 1, čl. 14a odst. 1 a čl. 14b odst. 1 a 2 nařízení [č. 1408/71] a článků 11 a 11a nařízení [č. 574/72], a tudíž zajistit že formulář E 101 bude správně vyplněn;

b) příslušné instituci státu zaměstnání a jakémukoli jinému členskému státu, aby považovaly formulář E 101 za závazný do té doby, než bude zrušen nebo prohlášen za neplatný příslušnou institucí vysílajícího státu;

c) příslušné instituci vysílajícího státu přehodnotit opodstatněnost vydání tohoto formuláře a případně zrušit uvedený formulář, pokud má instituce státu zaměstnání pochybnosti o správnosti skutečností, z nichž uvedený formulář vychází.“

16 Bod 9 téhož rozhodnutí stanoví:

„V případě přetrvávající neshody může dotčená příslušná instituce předložit Správní komisi prostřednictvím svého vládního zástupce vyjádření, které bude posouzeno na první schůzi následující po uplynutí dvacátého dne od předložení uvedeného sdělení, s cílem uvést v soulad různé názory na právní předpisy použitelné v dané věci.“

Dohoda ES-Švýcarsko

17 Článek 8 Dohody mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob, podepsané v Lucemburku dne 21. června 1999, schválené jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady a Komise 2002/309/ES, Euratom týkajícím se dohody o vědeckotechnické spolupráci, ze dne 4. dubna 2002 o uzavření sedmi dohod se Švýcarskou konfederací (Úř. věst. 2002, L 114, s. 1; Zvl. vyd. 11/41, s. 89; dále jen „Dohoda ES-Švýcarsko“), stanoví:

„Smluvní strany upraví v souladu s přílohou II koordinaci systémů sociálního zabezpečení […]“

18 Příloha II k Dohodě ES-Švýcarsko o koordinaci systémů sociálního zabezpečení stanovila v článku 1:

„1. Smluvní strany se s ohledem na koordinaci systémů sociálního zabezpečení dohodly, že budou vzájemně používat akty Společenství, na které je odkazováno, které jsou platné ke dni podpisu dohody, a to ve znění části A této přílohy, nebo předpisy rovnocenné těmto aktům.

2. Pojmem ‚členský stát (členské státy)‘ obsaženým v aktech uvedených v oddíle A této přílohy, se rozumí kromě států, na něž se vztahují příslušné akty Společenství, i Švýcarsko.“

19 Oddíl A této přílohy odkazuje zejména na nařízení č. 1408/71 a č. 574/72.

20 Rozhodnutím smíšeného výboru č. 1/2012 zřízeného podle dohody ES-Švýcarsko, ze dne 31. března 2012, kterým se nahrazuje příloha II této dohody o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2012, L 103, s. 51) a jež vstoupilo v platnost dne 1. dubna 2012, byl oddíl A uvedené přílohy aktualizován tak, že od uvedeného data se odkazuje na nařízení č. 883/2004 a č. 987/2009.

21 Nicméně na skutečnosti nastalé před vstupem tohoto rozhodnutí v platnost, jako jsou skutečnosti týkající se sporu v původním řízení, se nadále vztahují nařízení č. 1408/71 a 574/72 v souladu s body 3 a 4 oddílu A přílohy II Dohody ES-Švýcarsko ve znění rozhodnutí č. 1/2012, které stále odkazují na nařízení č. 1408/71 a 574/72, „pokud jde o případy, k nimž došlo v minulosti“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

22 Společnost A-Rosa, která má sídlo v Německu, provozuje zejména dvě výletní lodě na řekách Rhône a Saône (Francie), na jejichž palubě pracují sezónní pracovníci – 45 pracovníků na první lodi a 46 na druhé – kteří jsou státními příslušníky jiných členských států než Francie a jež vykonávají hotelové pracovní činnosti. Tyto dvě lodě se plaví výhradně ve vnitrostátních francouzských vodách.

23 Společnost A-Rosa má pobočku ve Švýcarsku, jejíž činnost spočívá v zajišťování činností týkajících se provozu lodí, řízení, správy, jakož i lidských zdrojů, a sice zaměstnanců zaměstnaných na těchto lodích. V tomto ohledu se na všechny pracovní smlouvy výše uvedených sezónních pracovníků vztahuje švýcarské právo.

24 Po kontrole obou lodí provedené dne 7. června 2007 URSSAF zjistila nesrovnalosti týkající se úhrad plateb sociálního zabezpečení u zaměstnaných osob vykonávajících hotelové pracovní činnosti. Toto zjištění vedlo k úpravě ve výši 2 024 123 eur z titulu nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení ve francouzském systému sociálního zabezpečení za období od 1. dubna 2005 do 30. září 2007 oznámené společnosti A-Rosa dne 22. října 2007.

25 Při této kontrole předložila společnost A-Rosa první sadu potvrzení E 101, týkající se roku 2007, která vydal švýcarský fond sociálního zabezpečení podle čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71.

26 Společnost A-Rosa napadla tuto úpravu u Tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Soud pro záležitosti sociálního zabezpečení departementu Bas-Rhin, Francie). Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 9. února 2011. Tento soud měl totiž za to, že činnost společnosti A-Rosa je zcela zaměřena na francouzské území a je na něm vykonávána obvykle, stále a souvisle, takže A-Rosa se nemůže dovolávat čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1408/71, který uplatňovala ve své žalobě, jelikož toto ustanovení upravuje zvláštní situaci vysílání pracovníků.

27 Společnost A-Rosa podala proti tomuto rozsudku odvolání ke Cour d'appel de Colmar (Odvolací soud v Colmaru, Francie).

28 Dopisem ze dne 27. května 2011 zaslala URSSAF švýcarskému fondu sociálního zabezpečení žádost o zrušení potvrzení E 101, přičemž mimo jiné uvedla, že tyto formuláře neměly být vydány na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71, neboť činnost dotčených lodí je vykonávána nepřetržitě a výlučně ve Francii, takže zaměstnanci přijatí konkrétně za účelem přidělení na palubu těchto lodí měli být pravidelně hlášeni francouzským orgánům sociálního zabezpečení.

29 Dopisem ze dne 18. srpna 2011 odpověděl švýcarský fond sociálního zabezpečení na tuto žádost, přičemž mimo jiné uvedl, že uložil společnosti A-Rosa povinnost podle práva příslušné země vyúčtovat pojistné na sociální zabezpečení u osob, jež ve skutečnosti pracují pouze v jednom státě Unie, a vzhledem ke skutečnosti, že za rok 2007 bylo u těchto osob veškeré pojistné na sociální zabezpečení strženo a odvedeno ve Švýcarsku, požádal uvedený švýcarský fond URSSAF o upuštění od podřízení uvedených osob francouzskému režimu sociálního zabezpečení se zpětnými účinky.

30 V odvolacím řízení předložila společnost A-Rosa druhou sadu potvrzení E 101 týkajících se roků 2005 a 2006, která byla rovněž vydána švýcarským fondem sociálního zabezpečení na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71.

31 Dne 12. září 2013 Cour d'appel de Colmar (Odvolací soud v Colamaru) zamítl v podstatné části odvolání podané společností A-Rosas. I když se tato společnost v tomto ohledu dovolávala potvrzení E 101, která předložila, tento soud poté, co uvedl, že taková potvrzení byla vydána nikoli podle čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71, o který se A-Rosas podle svého prohlášení opírala, ale podle čl. 14 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení, a že uvedená potvrzení předložila společnost A-Rosas ve dvou sadách, první při kontrole URSSAF a druhou po vydání rozhodnutí Tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Soud pro záležitosti sociálního zabezpečení departementu Bas-Rhin), konstatoval, že zaměstnané osoby, jejichž odměn se týkalo doměření pojistného, vykonávaly svou činnost jen na francouzském území, takže A-Rosa neodůvodnila výjimky, které by jí umožnily vyhnout se zásadě teritoriality stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71.

32 A-Rosa podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Francie). Tento soud, který vychází ze zjištění Cour d'appel de Colmar (Odvolací soud v Colmaru), si klade otázku, zda má vydání potvrzení E 101 příslušnou institucí členského státu na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 účinky, které judikatura Soudního dvora obvykle spojuje s takovým potvrzením, pokud podmínky výkonu činnosti zaměstnané osoby, které se týká uvedené potvrzení, na území jiného členského státu zjevně nespadají do věcné působnosti odchylných režimů uvedených ve zmíněném článku 14.

33 Za těchto podmínek se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je účinek spojený s potvrzením E 101 vydaným v souladu s čl. 11 odst. 1 a s čl. 12a bodem 1a nařízení č. 574/72 […] institucí určenou úřadem členského státu, jehož právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení jsou nadále použitelné na postavení zaměstnané osoby, závazný pro instituce a úřady

hostitelského [členského] státu i pro soudy téhož členského státu, když se zjistí, že podmínky výkonu činnosti zaměstnané osoby zjevně nespadají do věcné působnosti odchylných pravidel uvedených v čl. 14 odst. 1 a 2 nařízení č. 1408/71?“

K předběžné otázce

34 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12a bod 1a nařízení č. 574/72 musí být vykládán v tom smyslu, že potvrzení E 101 vydané institucí určenou příslušným úřadem členského státu v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 je závazné jak pro instituce sociálního zabezpečení členského státu, v němž je práce vykonávána, tak pro soudy tohoto členského státu, a to i tehdy, když tyto soudy konstatují, že podmínky činnosti dotčeného pracovníka nespadají do věcné působnosti tohoto ustanovení nařízení č. 1408/71.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci řízení o předběžné otázce upraveného v článku 267 SFEU založeného na jasném rozdělení funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem ke zjištění a posouzení skutkových okolností sporu v původním řízení příslušný pouze vnitrostátní soud. V tomto rámci je Soudní dvůr oprávněn výlučně k tomu, aby se vyslovil k výkladu nebo platnosti unijního práva s ohledem na skutkovou situaci, jak je popsána předkládajícím soudem, a poskytl tomuto soudu skutečnosti potřebné pro vyřešení sporu, který mu byl předložen (rozsudek ze dne 28. července 2016, Kratzer, C-423/15, EU:C:2016:604, bod 27).

36 Na otázku položenou předkládajícím soudem, která byla přeformulována v bodě 34 tohoto rozsudku, je tedy třeba odpovědět na základě těchto zjištění uvedeného soudu; tento rozsudek tedy nepředjímá, zda dotčení pracovníci spadají do působnosti článku 14 nařízení č. 1408/71, či nikoli, ani to, které právní předpisy jsou na uvedené pracovníky použitelné.

37 Je třeba připomenout, že potvrzení E 101 má podle hmotněprávní úpravy stanovené v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 za cíl usnadnit volný pohyb pracovníků a služeb (viz obdobně rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 20 a citovaná judikatura).

38 V uvedeném potvrzení příslušná instituce členského státu, v němž je usazen podnik, který zaměstnává dotčené pracovníky, prohlásí, že její režim sociálního zabezpečení zůstává použitelný na tyto pracovníky. Když toto učiní, plyne ze zásady, podle níž pracovníci musí být účastni pouze na jednom režimu sociálního zabezpečení, že toto potvrzení nezbytně znamená, že režim jiného členského státu nemůže být použit (rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 21 a citovaná judikatura).

39 V tomto ohledu je třeba uvést, že zásada loajální spolupráce uvedená v čl. 4 odst. 3 SEU ukládá instituci, která potvrzení vydává, řádně posoudit skutkový stav relevantní pro použití pravidel pro určení použitelných právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení, a tudíž zajistit správnost údajů obsažených v potvrzení E 101 (rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 22 a citovaná judikatura).

40 Pokud jde o příslušnou instituci členského státu, v němž je práce vykonávána, z povinností spolupráce vyplývajících z čl. 4 odst. 3 SEU rovněž vyplývá, že tyto povinnosti by nebyly splněny a cíle čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 a čl. 12a bodu 1a nařízení č. 574/72 by byly popřeny, kdyby instituce uvedeného členského státu měla za to, že údaje uvedené v potvrzení E 101 nejsou pro ni závazné a podřídila by tyto pracovníky také jejich režimu sociálního zabezpečení (viz obdobně rozsudek ze dne 30. března 2000, Banks a další, C-178/97, EU:C:2000:169, bod 39 a citovaná judikatura).

41 Potvrzení E 101, které zakládá právní domněnku legality účasti dotčeného pracovníka na režimu sociálního zabezpečení členského státu, v němž je usazen podnik, který jej zaměstnává, tudíž váže příslušnou instituci členského státu, v němž tento pracovník vykonává svoji práci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. března 2000, Banks a další, C-178/97, EU:C:2000:169, bod 40 a citovaná judikatura).

42 Opačné řešení by mohlo způsobit zásah do zásady účasti zaměstnaných osob pouze na jednom režimu sociálního zabezpečení, jakož i do předvídatelnosti použitelného režimu, a tudíž i do právní jistoty. V případech, v nichž by bylo obtížné určit použitelný režim, by totiž každá z příslušných institucí obou dotčených členských států mohla mít na újmu dotčených pracovníků za to, že je použitelný její režim sociálního zabezpečení (rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 25 a citovaná judikatura).

43 Dokud tudíž není potvrzení E 101 zrušeno nebo prohlášeno za neplatné, musí příslušná instituce členského státu, v němž pracovník vykonává práci, vzít v úvahu, že tento pracovník již podléhá právním předpisům sociálního zabezpečení členského státu, v němž je podnik, který jej zaměstnává, usazen, a v důsledku toho nemůže tato instituce podřídit dotčeného pracovníka svému režimu sociálního zabezpečení (rozsudek ze dne 30. března 2000, Banks a další, C-178/97, EU:C:2000:169, bod 42 a citovaná judikatura).

44 Je nicméně věcí příslušné instituce členského státu, v němž bylo potvrzení E 101 vydáno, aby přehodnotila opodstatněnost tohoto vydání a případně zrušila toto potvrzení, pokud má příslušná instituce členského státu, v němž pracovník vykonává práci, pochybnosti o správnosti skutečností, z nichž vychází uvedené potvrzení, a tudíž i o údajích v něm uvedených, zejména proto, že neodpovídají požadavkům čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 (viz obdobně rozsudek ze dne 30. března 2000, Banks a další, C-178/97, EU:C:2000:169, bod 43 a citovaná judikatura).

45 V případě, že dotčené instituce nedosáhnou dohody, zejména pokud jde o posouzení skutečností vlastních zvláštní situaci, a v důsledku toho pokud jde o otázku, zda se na tuto situaci vztahuje čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71, je jim dovoleno obrátit se na Správní komisi (viz obdobně rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 28 a citovaná judikatura).

46 Pokud se uvedené komisi nepodaří sblížit názory příslušných institucí ohledně právních předpisů použitelných v projednávaném případě, členský stát, na jehož území dotčený pracovník vykonává práci, může, aniž jsou dotčeny případné procesní prostředky soudní povahy existující v členském státě, jehož instituce potvrzení vydala, alespoň zahájit řízení pro nesplnění povinnosti na základě článku 259 SFFEU, aby umožnila Soudnímu dvoru přezkoumat na základě takovéto žaloby otázku právních předpisů použitelných na uvedeného pracovníka, a tudíž i správnost údajů uvedených v potvrzení E 101 (rozsudek ze dne 10. února 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, bod 58).

47 Kdyby bylo připuštěno, že příslušná vnitrostátní instituce může tím, že předloží věc soudu hostitelského členského státu dotčeného pracovníka, jehož je institucí, dosáhnout prohlášení neplatnosti potvrzení E 101, mohl by být ohrožen systém založený na loajální spolupráci mezi příslušnými institucemi členských států (rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 30).

48 Z výše uvedeného vyplývá, že dokud není potvrzení E 101 zrušeno nebo prohlášeno za neplatné, má účinky ve vnitrostátním právním řádu členského státu, do něhož přijede zaměstnaná osoba za účelem výkonu práce, a tudíž je závazné pro instituce tohoto členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 31).

49 Z toho vyplývá, že soud hostitelského členského státu není oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101 s ohledem na skutečnosti, na základě kterých bylo vydáno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, bod 32).

50 Soudní dvůr již kromě toho rozhodl, že vzhledem k tomu, že potvrzení E 101 je závazné pro příslušnou instituci hostitelského členského státu, není dán důvod k tomu, aby jej osoba, která služeb pracovníka využívá, nerespektovala. Má-li však tato osoba pochybnosti o platnosti potvrzení, musí o tom dotčenou instituci informovat (rozsudek ze dne 9. září 2015, X a van Dijk, C-72/14 a C-197/14, EU:C:2015:564, bod 42 a citovaná judikatura).

51 Potvrzení E 101, které vydala příslušná instituce členského státu v souladu s čl. 12a bodem 1a nařízení č. 574/72, přestože podle institucí a soudů členského státu, v němž je práce vykonávána, nespadají dotčení pracovníci do působnosti čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71, je tedy závazné jak pro tyto instituce a tyto soudy, tak pro osobu, která využívá služeb těchto pracovníků.

52 Skutečnost, že dotčení pracovníci zjevně nespadají do působnosti uvedeného článku 14, nic nemění na předchozích úvahách.

53 Vzhledem k tomu, že prostřednictvím své judikatury Soudní dvůr určil postup, který je třeba použít pro vyřešení případných sporů mezi institucemi dotčených členských států o platnosti nebo správnosti potvrzení E 101, musí instituce států, které mají použít nařízení č. 1408/71 a 574/72, včetně Švýcarské konfederace, v souladu s Dohodou ES-Švýcarsko uplatnit tento postup i tehdy, jestliže se ukáže, že podmínky činnosti dotčených pracovníků zjevně nespadají do věcné působnosti ustanovení, na jehož základě bylo vydáno potvrzení E 101.

54 V tomto kontextu nemohou argumenty uplatňované francouzskou vládou a URSSAF týkající se neúčinnosti uvedeného postupu a nutnosti předcházet nekalé hospodářské soutěži, jakož i sociálnímu dumpingu nijak odůvodnit jeho nedodržení ani *a fortiori* rozhodnutí odchýlit se od potvrzení E 101 vydaného příslušnou institucí jiného členského státu.

55 Za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, nemohou být takové argumenty považovány ani za podložené pro účely změny judikatury v tomto ohledu.

56 Nejprve je totiž třeba uvést, že ve sporu v původním řízení vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, že francouzské orgány nevyužily možnosti navázat dialog se švýcarským fondem sociálního zabezpečení, ani se dokonce nepokusily předložit věc Správní komisi, takže skutečnosti, které vedly k tomuto sporu, nemohou ilustrovat údajné nedostatky postupu vymezeného judikaturou Soudního dvora nebo prokázat nemožnost vyřešit případné situace nekalé hospodářské soutěže nebo sociálního dumpingu, jak uvedl generální advokát v bodech 75 a 82 svého stanoviska.

57 Dále je třeba poznamenat, že rozhodnutí č. 181 přijalo právní zásady, které vyplývají z judikatury Soudního dvora týkající se potvrzení E 101, včetně povinnosti předložit Správní komisi případné spory týkající se právních předpisů použitelných na skutkový stav, na jehož základě bylo vydáno potvrzení E 101.

58 Unijní normotvůrce kromě toho v čl. 84a odst. 3 nařízení č. 1408/71 stanoví, že v případě potíží při výkladu nebo používání tohoto nařízení, které by mohly ohrozit práva osoby, na kterou se toto nařízení vztahuje, je třeba nejdříve využít možnosti dialogu mezi příslušnými institucemi dotčených členských států a poté se obrátit na Správní komisi.

59 Navíc nařízení č. 987/2009, které je v současnosti platné, kodifikovalo judikaturu Soudního dvora tak, že zakotvilo závaznost potvrzení E 101 a výlučnou pravomoc instituce, která jej vydá, posoudit platnost uvedeného potvrzení, a výslovně převzalo postup zpochybňovaný francouzskou vládou a URSSAF jakožto prostředek k vyřešení sporů týkajících se jak správnosti dokumentů vystavených příslušnou institucí členského státu, tak určení právních předpisů použitelných na dotčeného pracovníka.

60 Nakonec skutečnost, že státem, který vydal potvrzení E 101 je v projednávaném případě Švýcarská konfederace, a že tudíž nemůže být proti tomuto státu podána případná žaloba pro nesplnění povinnosti, jak tvrdí francouzská vláda, nemá žádný vliv na závaznost potvrzení E 101, o která se jedná v původním řízení, jelikož Dohoda ES-Švýcarsko stanoví vlastní systém řešení sporů mezi smluvními stranami, jak uvedl generální advokát v bodě 65 svého stanoviska.

61 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 12a bod 1a nařízení č. 574/72 musí být vykládán v tom smyslu, že potvrzení E 101 vydané institucí určenou příslušným úřadem členského státu v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 je závazné jak pro instituce sociálního zabezpečení členského státu, v němž je práce vykonávána, tak pro soudy tohoto členského státu, a to i tehdy, když tyto soudy konstatují, že podmínky činnosti dotčeného pracovníka nespadají do věcné působnosti tohoto ustanovení nařízení č. 1408/71.

K nákladům řízení

62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 12a bod 1a nařízení 1 Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005, musí být vykládán v tom smyslu, že potvrzení E 101 vydané institucí určenou příslušným úřadem členského státu v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97 a ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005, je závazné jak pro instituce sociálního zabezpečení členského státu, v němž je práce vykonávána, tak pro soudy tohoto členského státu, a to i tehdy, když tyto soudy konstatují, že podmínky činnosti dotčeného pracovníka nespadají do věcné působnosti tohoto ustanovení nařízení č. 1408/71.

Podpisy.